

[Alfred Jensen.]

at stemme for dette lovforslag. Det mindste, man kan forlange af de herrer herinde, må dog være, at de afholder sig fra at stemme i denne situation. Og lad os så se, hvordan det ærede medlem hr. Wiggo Larsen, medlem af Dansk Arbejdsmands Forbunds hovedbestyrelse, vil optræde i denne sag, han, som i går har været med til at vedtage en udtalelse, som afviser folketingets indgreb; han må dog stå op på talerstolen og med de skarpe ord, som han er i stand til at føre i sin mund, vende sig mod et sådant overgreb, mod et sådant bagholdsangreb imod Dansk Arbejdsmands Forbund. Jeg vil mene, at det ærede medlem i denne situation i kraft af sit medlemsskab af Dansk Arbejdsmands Forbunds hovedbestyrelse efter hovedbestyrelsens vedtagelse i går må være forpligtet til at stemme imod et sådant forslag, og jeg gad dog vide, om ikke det ærede medlem føler sig så forpligtet, at han i alt fald undlader at afholde sig fra at falde sit forbund og sin forbundsledelse i ryggen i denne sag.

Det er klart, at den kommunistiske gruppe vil stemme imod det lovforslag, der foreligger her, og vil stemple det som det, det er, et gement bagholdsangreb på de arbejdere, som står i en kampsituation, der kan sikre dem den løsning af arbejdstidsspørgsmålet, som kommissioner, regeringer og folketing har tumlet med i 20 år og ikke kunnet finde frem til en løsning af.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen og andre, der taler om, at de er villige til en løsning, burde egentlig frafalde deres forslag og gå ind for, at den kamp, som her er indledt, får lov at blive kæmpet til ende på en sådan måde, at det een gang for alle afgøres, at arbejdstiden i landbruget skal være 8 timer, som arbejdstiden normalt er i byerne.

Oluf Pedersen: Danmarks retsforbund gav allerede for en uge siden tilslutning til regeringens forslag om tvungen voldgift, og vi havde ventet, at der var kommet en

indstilling fra udvalget allerede samme dag, inden mejerierne blev inddraget i konflikten. Der er jo imidlertid gået en uge, hvad retsforbundet beklager. Men selvom lovforslaget nu vil blive lidt mere kompliceret, er realiteten den samme, så vi kan fortsat give det vor tilslutning, også i den affattelse, som det vil få efter vedtagelsen af flertallets ændringsforslag, medens vi ikke kan stemme for det af venstre og det konservative folkeparti stillede ændringsforslag, der går ud på, at tinget direkte skal træffe en afgørelse, i stedet for at der træffes en afgørelse ved uvildig voldgift. Vi havde helst set, at organisationerne havde talt sig tilrette, men kan en arbejder og en arbejdsgiver ikke enes, mener vi, at de frit skal skilles. Vi kan ikke anerkende arbejderens ret til at blokere den forladte arbejdsplads for andre, som om han ejede den, lige så lidt som vi vil tro, at arbejdsgiveren kan have ret til at nægte arbejderens beskæftigelse andetsteds, som om arbejderens var hans personlige slave. Vi anerkender ikke nogen blokaderet.

Hertil kommer, at blokaden ikke alene rettes mod modparten, men mod de uskyldige, mod det fælles samfund. Derfor vil vi hindre den slags konflikter. Lovgivningsmagten har gang på gang grebet ind, snart direkte ved fastsættelse af løn- og arbejdsvilkår, snart ved tvungen voldgift; dette sidste har vi støttet før, når de andre ikke kunne enes om en frivillig voldgift, og det vil vi også gøre nu.

Jeg går ud fra, at det er forsøget på at få en frivillig voldgift, der har forsinket udvalgsarbejdet, og det siges da også, at en sådan ville være blevet etableret, hvis ikke en person udenfor de stridende parter havde grebet ind. Dette er ubegribeligt, mere end besynderligt, ja, galskab. Normalt sætter arbejdsgiveren sin fortjeneste til ved en konflikt, og arbejderens sætter sin løn til. De får dækning fra deres krigskasser, og undertiden har det set ud, som om der var en længsel efter at tømme disse krigskasser. Det var, som om man troede,